

## Ο ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

Έκανε ββούουβ... και κίνησε σαν σβούρα. Πανύψηλο διάφανο καπέλο Αρλεκίνου, με την κορφή στην ασφαλτο. Φύλλα ξερά, χαρτιά, σκουπίδια, σκόνη αναριγήσανε «Τί χορευτής, ψυχή μου! Συναρπάξει!» Κινήσανε μαζί του. Διέτρεξε μια λεωφόρο, κάτι παρόδους, μια πλατεία. Στο διάβα του απάντησε και άλλους θαυμαστές. Πήρε και αυτούς μαζί του. Στριφογυρίσματα στα ύψη. Τί πανδαισία! Τί χαρά!

Οι άνθρωποι της πόλης, μάρτυρες βέβηλοι, χαρατσώθηκαν γερά. Είδε παιδιών ματάκια και τα δάκρυσε. Τρύπωσε σε γεροντικά ρουθούνια και τα έφραξε. Σκαρφάλωσε ψηλά μπαλκόνια και τα έκανε όλα ρημαδιό.

Κάπου μακριά, η αύρα συναπάντησε τον γραίγο. Ρώτησε:

– Καλέ, τί σ' έπιασε και γίνηκες σιφούνι μέσα στην πόλη;

– Να, έτσι, είπα να ξεδώσω... Και μια που το 'φερ' η κουβέντα, πολύ με ζοχαδιάζουν οι αψηλοί οι τοίχοι. Ουρανοξύστες, λέει, και άντε να διαβείς...

– Είναι, θαρρείς, ετούτος λόγος να κάμεις τις βεράντες ρημαδιό;

– Να σου πω. Τα ύψη τα μεγάλα, σκέφτομαι, δεν πρέπει στους ανθρώπους.

– Και των γερόντων τα ρουθούνια τί σου έφταιξαν ;

– Εμένα; Τίποτα... Μια ζωή σκουπίδια κάνανε στους δρόμους και τώρα αυτά τους βούλωσαν τις μύτες.

– Καλά, μα τα ματάκια των παιδιών;

– Α, τα παιδάκια... Ξέρεις, σε καλό θα τους βγει! Θα μάθουν να μαζεύουν τα ξερά τα φυλλαράκια από τους δρόμους.

Η αύρα θαύμασε: «Καλέ, ο ανεμοστρόβιλος είναι χαρά Θεού στην πόλη!»

Βιβλίο ΚΑΚΕΝΤΡΕΧΕΙΑΣ ΓΡΑΦΗΜΑΤΑ,  
ενότητα «από την Φύση και τα Ανθρώπινα»